

Sygn. akt II CSK 92/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 14 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa A. J.  
przeciwko M. P.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 14 sierpnia 2013 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powódki  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 25 października 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Wprawdzie skarżący odwołał się istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistej zasadności skargi, niemniej nie występują te przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.).

Istotnym zagadnieniem prawnym w omawianym znaczeniu jest taki problem z zakresu wykładni lub stosowania prawa, który ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygania podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, niepublikowane). Powołanie się na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych na gruncie przytoczonych przepisów prawa, na tle których ono powstało. Poza tym skarżący powinien wykazać, że zagadnienie to jest istotne dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepublikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15- 16, poz. 243).

Powódka w skardze kasacyjnej wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do odpowiedzi na pytanie: jakie zasady winny być stosowane do rozliczeń majątkowych pomiędzy osobami pozostającymi w związku pozamałżeńskim, lecz ta kwestia prawna nie miała bezpośredniego wpływu na wynik sprawy. Sądy meriti wiążąco ustaliły (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.), że A. J. wiedziała i wyraziła zgodę na przestępcze wykorzystanie przez pozwanego jej pojazdu, w wyniku czego został orzeczony jego przepadek. Podniesione w pozwie okoliczności zostały niewadliwie zakwalifikowane, tj. że podstawą dochodzonego roszczenia była odpowiedzialność deliktowa. Natomiast wyeksponowane w apelacji fakty, które miałyby uzasadniać odpowiedzialność pozwanego na podstawie odpowiedzialności kontraktowej, bądź na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu efektu przynieść nie mogły. W postępowaniu apelacyjnym tego rodzaju zmiana jakościowa powództwa jest niedopuszczalna (art. 383 k.p.c.). W istocie więc rzeczywistym przedmiotem rozstrzygnięcia w sprawie wyznaczającym przedmiotowe granice powagi rzeczy osądzonej zaskarżonego wyroku było roszczenie, którego materialnoprawną podstawę stanowiły przepisy o czynach niedozwolonych.

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). Konieczne jest zatem przedstawienie takich zarzutów, które wskazują na oczywiste naruszenie przez sąd zasad orzekania w demokratycznym państwie prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r., I CSK 126/09, niepublikowane).

W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty świadczące o kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Przypomnieć też należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu wniosku powinien on zawrzeć wywód prawny wykazujący takie kardynalne

naruszenie prawa (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 135, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, LEX nr 421035, z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037). Poza tym, nie można z przesłanką określoną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. równocześnie podnosić, że w ramach naruszenia tych samych przepisów w sprawie pojawiło się istotne zagadnienie prawne. Jest to błąd logiczny, albowiem, gdy wchodzi w rachubę zagadnienie prawne skarga kasacyjna nie może być oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2008 r., V CSK 550/07, niepublikowane). Powódka wraz z konkubentem została prawomocnie skazana za to, że działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej wprowadzającej do obrotu papierosy bez akcyzy i skoro do tej przestępczej działalności był wykorzystywany samochód powódki, co do którego orzeczony został przepadek, to brak podstaw do oceny jakoby Sąd Apelacyjny dopuścił się, oddalając apelację powódki, obrazy prawa w wyżej zasygnalizowanym znaczeniu.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

aw

jw